

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

El cervell de Delors

“La notícia que Jacques Delors pugui dirigir una fundació d’idees pagada pel europeu fa tenir percepcions psicodèliques. Kohl i Chirac –diu la premsa europea– volen que Delors torni a la política europea com a ‘cervell de projectes.’”

No pot ser còmode a un govern d’ortodòxia europeista reconèixer que els acords de Schengen són un fracàs, com vaig sentir dir a un alt càrrec d’Interior. Pregunta: “Un fracàs més de la Unió Europea?”. Resposta, afirmativa. Només per aquesta raó elemental, la notícia que Jacques Delors pugui dirigir una fundació d’idees pagada pel contribuent europeu fa tenir percepcions psicodèliques. Kohl i Chirac –diu la premsa europea– volen que Delors torni a la política europea com a “cervell de projectes”. A l’hora del comiat d’honor, una esplèndida edició de *Citations du président Jacques Delors* ja ens va fer veure al cap de déu anys fins quin punt la grandiloqüència cartesiana no lliga amb l’empirisme polític: és el gran privilegi de Delors, però suposàvem que la Unió Europea se n’havia alliberat en bona hora.

“En el fons, l’Europa sempre ha estat unida, en la seva diversitat”, era una de les primeres afirmacions d’entre les 605 cites del llibre blanc del president Delors. Dir aquestes coses d’un continent que ha estat el major camp de batalla de planeta terraqui té com a mínim un punt de retòrica. L’edició del llibre blanc, una mica cara, evocava l’ambició d’arquitecte, per parangonar-la amb Mitterrand. Com no sigui que ho vegi com la millor manera d’allunyar un enemic, no acabo d’entendre que Jacques Chirac vulgui avalar el *think tank* de Delors –home, d’altra banda, de notable capacitat intel·lectual.

Sé que la tesi britànica és impopular, però convé no perdre de vista l’aparició del Partit del Referèndum, pagat i liderat pel magnat James Goldsmith. Les candidatures del partit de Goldsmith –una vella idea dels euroscèptics conservadors, ara amb prou “cash”– podrien fer perillar gairebé vint-i-

cinc escons avui en mans *tories*. Fet i fet, aquesta substracció electoral garantiria la victòria clara del partit laborista, encara que no vulgui dir que una Gran Bretanya amb Tony Blair al govern fes una política d’entusiasmes europeistes. Goldsmith pretén presentar candidats a cada circumscripció on el candidat amb més possibilitats de guanyar no sigui partidari d’un referèndum sobre la sobirania britànica i la Unió Europea. No li val ara per ara que el primer ministre John Major prometi un referèndum sobre la moneda única, ni que el Fons Monetari Internacional predigui que sense flexibilitat dels mercats laborals la unificació monetària patirà per mor de les divergències econòmiques.

Alguna cosa hi té a veure Jacques Delors, en el cul-de-sac que la conferència intergovernamental de Torí vol transformar en via ducte practicable. Tot el potencial d’empirisme que aconsegueixen replegar les polítiques de l’europeisme serà necessari per refer una situació pròpia dels abstraccionismes inoportuns i d’una manca de sincronització a l’hora d’invocar l’Europa real i l’Europa ideal. La fundació de Delors, com és natural, tindrà la seu a París.

Ben aviat sabrem per quina matisació política opta el govern Aznar pel que fa al camp de mines de la Unió Europea. L’experiència intensa i directa d’Abel Matutes no pot ser millor passaport pel Ministeri d’Exteriors, amb el vist-i-plau tàcit de Jordi Pujol des de Barcelona. En termes polítics, Matutes coneix totes les dimensions, hipocresies, vicis i virtuts de Brussel·les: sembla un bon aval, si és que qualsevol nova idea de Jacques Delors no destarota una vegada més la pràctica del sentit comú i del realisme. En realitat, havíem arribat a confondre tenir una política de visió amb no veure més enllà del “dossier”.